

Κυκλοφορεί ως ανέκδοτο αλλά, αν η ιστορία έχει ψήγματα αλήθειας, εφευρέτης του σελοτέιπ είναι ο αρχαίος φιλόσοφος, Σωκράτης! Ήταν γύρω στα 400 π.Χ. και η γυναίκα του, η στρυφνή Ξανθίππη, του ζητούσε να κάνει κάτι με την τρύπα που έχαινε σ' έναν τοίχο του σπιτιού τους. Ο Σωκράτης σκέφτηκε να βουλώσει την τρύπα με ξύλα. Πήγε στο δάσος κι έκοψε κλαδιά πεύκων. Το ρετσίνι όμως έκανε να κολλήσει στο πόδι του ο χιτώνας και να μην ξεκολλά με τίποτα. Όταν κατάφερε να απαλλαγεί από τον μπελά, είχε μπροστά του τη λύση στο πρόβλημα με την τρύπα. Πήρε ένα κομμάτι ύφασμα, το έσχισε σε λουρίδες, τις άλειψε με ρετσίνι και τις κόλλησε με τη μια τους άκρη στον τοίχο και την άλλη στα ξύλα που έφραζαν την τρύπα. Το αποτέλεσμα ήταν τόσο πρακτικό που η «εφεύρεση» διαδόθηκε και οι Αθηναίοι χρησιμοποιούσαν λωρίδες αλειμμένες με ρετσίνι για να ενώνουν διάφορα κομμάτια.

Εικοσιτέσσερις αιώνες αργότερα, ο Richard Gurley Drew (1899 – 1980) εργαζόταν στην εταιρεία «3 M», μια μικρή βιομηχανία της Μινεσότα των ΗΠΑ, που τότε παρήγε γυαλόχαρτο. Ήταν το 1924, όταν συνειδητοποίησε τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν οι βαφείς με τα δυο διαφορετικά χρώματα που τότε ήταν της μόδας στα αυτοκίνητα. Σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει μια αδιάβροχη ταινία δυο ιντσών με κόλλα για το μασκάρισμα του αμαξώματος, ώστε να μη μπλέκουν τα διαφορετικά χρώματα. Την έδωσε σε έναν βαφέα που ενθουσιασμένος πήγε να την τοποθετήσει σε ένα αμάξιμο. Η ταινία όμως είχε λίγη κόλλα κι έπεσε. Ο βαφέας είπε στον Drew: «Πες στον Σκοτσέζο (εννοώντας τσιγκούνη) αφεντικό σου να βάλει περισσότερη κόλλα». Γεννήθηκε η αυτοκόλλητη ταινία «Skotch». Στα 1930, ο Drew παρουσίασε το σελοτέιπ. Ήταν η εποχή της μεγάλης κρίσης και οι Αμερικανοί το καλοδέχτηκαν αφού μ' αυτό μπορούσαν να κολλάνε σπασμένα πράγματα αντί να αναγκάζονται να τα αντικαθιστούν αγοράζοντας καινούρια.

(Εθνος της Κυριακής, 20.6.2010) (τελευταία επεξεργασία, 27.10.2010)